

Eduard Iniesta: «El que més m'agrada de la poesia de Casasses és el lliurar-se a la transgressió»

Entrevista a Eduard Iniesta, un dels cinc finalistes al premi Miquel Martí i Pol del certamen Terra i Cultura 2019 per la cançó 'Pertanyo a la llibertat?' d'Enric Casasses

Eduard Iniesta | May-Zirkus

"Pertanyo a la llibertat" d'Enric Casasses a càrrec d'**Eduard Iniesta**, i interpretat amb **Andrea Motis**, és un poema que pertany al poemari *Bes nagana* (Edicions de 1984, 2011), expressió que, en rus col·loquial, vol dir 'sense pistola'. Aquest és un dels cinc poemes finalistes al premi Miquel Martí i Pol 2019 que organitza el celler Vall-Llach. El jurat es reunirà dissabte 9 de novembre i la decisió es farà pública el dimecres 13 de novembre.

Què us sembla haver quedat finalistes en aquesta edició 2019 del premi Miquel Martí i Pol dins del Certamen Terra i Cultura?

És un honor haver estat triat entre tants poemes que enguany s'han presentat. La producció en aquest sentit és extensíssima, la qual cosa és de celebrar, i és que cada cop hi ha més músics que entenen que la poesia i la música són encara més fortes quan van juntes.

Coneixies el guardó?

Coneixia el guardó, ja que he fet alguns arranjaments de musicalitzacions d'altres músics que van presentar els seus poemes al certamen, però reconec que veure-hi seleccionada una música

meva és molt diferent. Em fa feliç ser entre els seleccionats perquè veig aquest certamen com un impuls vital per a la poesia del nostre país, ja que propicia que les poesies agafin una nova dimensió necessària, gràcies a la musicalització.

Com vas conèixer el poeta que has musicat, Enric Casasses?

No sabia determinar la primera vegada que vaig llegir una poesia d'en Casasses, però tampoc sabia dir-ho d'en Joan Vinyoli, de Miquel Martí i Pol, d'en Jacint Verdaguer, d'Agustí Bartra, de Vicent Andrés Estellés... i d'altres poetes que porto en el meu ADN. La meua inquietud permanent per llegir poesia des de fa tants anys ha deixat en l'oblit la concreció del que podríem anomenar la meua cronologia poètica. No obstant, sí que us puc parlar d'un poema seu que expressa amb precisió el que m'atrapa de la seva obra.

CANT

*Jo quan vivia
al 3 i 7 fan 13
tot era més fàcil*

*i ara que em dus
al 2 i 2 són 4
vaig al naufragi.*

Aquest lliurar-se a la transgressió és el que més m'atrapa de la seva poesia. També la seva capacitat per crear imatges innovadores, gairebé surrealistes i molt cops divertides per fer-te reflexionar (i quan vaig procurar tirar-me al buit, el buit es va apartar i em vaig clavar la patacada). M'agrada també Casasses perquè comparteixo la seva heterogènia, el viure l'art sense etiquetes, lliurement i sabedor que els estils no deixen de ser fronteres que creuem clandestinament a favor de la nostra pròpia expressió artística. Això ens porta al poema que he musicat. Mai no hauria pogut descriure millor el que pot significar la llibertat en el seu sentit més ampli. El pes que comporta pertànyer a la llibertat i, com deia Santiago Rusiñol, "ser esclau de lo que fuig". Quan vaig demanar permís a en Casasses per musicar-lo, em va dir "Endavant i que voli". Doncs som-hi. Que voli. Pertanyo a la llibertat.

És la primera vegada que el musiques o ets reincident?

Aquesta és la primera vegada que poso música a un poema d'**Enric Casasses** i he de dir que la seva poesia es deixa musicar molt bé perquè hi porta el ritme implícit i et dona moltes pistes musicals. El poema l'he musicat partint del fil que estira: un fragment del *Pati blau* d'en Rusiñol, "Soc esclau de lo que fuig", que en **Casasses** cita (no sé si del conte o de l'obra de teatre) i que no només fa servir com a punt de partida sinó també com a punt culminant del poema. Per això he fet reposar en aquest vers, la melodia i l'harmonia de les estrofes, per acabar el poema repetint aquest vers de manera quasi bé màntrica.

Podries dir un poema que t'hagi frapat i una cançó basada en un poema que t'hagi tocat especialment?

Sens dubte, *Vida vulnerable* d'en Joan Vinyoli, que vaig musicar l'any 2007 i vaig enregistrar en el disc *Secrets Guardats* (Temps Record, 2008) és un poema que em va atrapar des de el primer dia. M'ha donat moltes alegries i per això l'estimo tant i és present en la majoria de concerts. I és que la poesia de Vinyoli és, per mi, un manual de vida i de mort. Per altra banda, les cançons basades en un poema que més m'han tocat han estat "Palabras para Julia" d'Agustín Goytisolo, musicada per **Paco Ibáñez** i "Corrandes d'exili" de Pere Quart (Joan Oliver), musicada per **Lluís Llach**. Tots dos per la tendresa, encara que amb connotacions diverses.

Què és la poesia i què és la cançó per tu?

Per mi la poesia és buscar en el teu interior i destriant el gra de la palla, abstrure tot allò que forma part de la teua essència i que pot interessar al lector, generant emocions i molts cops aconseguint omplir de llàgrimes els ulls perquè connecta i fins i tot, perquè el lector s'hi veu reflectit. I dic destriant el gra de la palla perquè sense dubte, hi ha coses d'un mateix que no

interessen a ningú. No tot és vàlid. I és que la força de la poesia és enorme ja que té la capacitat de canviar-te la vida amb un sol vers. Els cantautors se senten atrets per la poesia perquè posen la major part del pes de la seva obra en la paraula, fet que no passa en d'altres estils musicals on la paraula passa més de puntetes.